

Pauli bref till efesierna.

1 Kapitlet.

Paulus hälsar först efesierna, v. 1. Sedan tackar han Gud, som hafver kallat honom och andra till sin kunskap och nåd genom Jesus Kristus, såsom han före världens begynnelse hade utvalt dem i Kristus till denna sin nåds lof, v. 3. Genom hvilken ock de (nämligen efesierna) voro komna till samma kunskap, v. 13. Därföre tackar han ock Gud och beder, att han än vidare må upplysa dem däruti, v. 15. Att de måtte förstå

Guds godhet och kraft, v. 18. Hans, som hade uppväckt sin Son Kristus, och satt honom till en Herre öfver allt det som nämnas kan i denna och den tillkommande världen, v. 20.

Paulus, Jesu Kristi apostel genom Guds vilja, till de heliga¹, som äro uti Efesus, de troende, i Kristus Jesus.

¹ Rom. 1: 7. 1 Kor. 1: 2. 2 Kor. 1: 1.

2. Nåd vare med eder och frid af

Gud, vår Fader, och Herren Jesus Kristus¹.
¹ Gal. 1: 3. ¹ Petr. 1: 2.

3. Välsignad¹ vare Gud och vår Herres, Jesu Kristi, Fader, som i Kristus hafver välsignat oss med all andlig välsignelse i de himmelska tingen,
¹ 2 Kor. 1: 3. ¹ Petr. 1: 3.

4. såsom han hafver utvalt oss i honom¹, förrän världens grund var lagd, för att vi skola vara heliga och ostraffliga² inför honom.

¹ Rom. 8: 29, 30. Kol. 1: 23. ² Tess. 2: 13. ² Tim. 1: 9. ² Luc. 1: 75. Ef. 5: 27. Tit. 2: 12.

5. Ty i sin kärlek hafver han förutbestämt oss till barnaskap¹ hos sig genom Jesus Kristus, efter sin viljas goda behag,
¹ Rom. 8: 15. Gal. 4: 5.

6. sin härliga nåd till lof, hvarmed han hafver benådat oss i den älskade¹,
¹ Matt. 3: 17, kap. 17: 5.

7. i hvilken vi hafva förlossning genom hans blod¹, syndernas förlåtelse, efter hans nåds rikedom².

¹ Ap. G. 20: 28. Kol. 1: 14. Ebr. 9: 12. ¹ Petr. 1: 18, 19. ² Rom. 9: 23. Ef. 2: 7. Fil. 4: 19.

8. Af denna nåd hafver han i öfverflödande mått gjort oss delaktiga, med all visdom och allt förstånd,

9. i det han hafver låtit oss få veta sin viljas hemlighet¹ enligt det rådslut², som han hafver fattat inom sig själf³,

¹ Rom. 16: 25. Ef. 3: 9. Kol. 1: 26. ² 2 Tim. 1: 9. Tit. 1: 2. ³ 1 Petr. 1: 20.

10. om den ordning, som skulle inträda i tidernas fullbordan¹, nämligen att i Kristus sammanfatta² allt, både det som är i himmelen och det som är på jorden.

¹ Gal. 4: 4. ² Kol. 1: 20.

11. I honom hafva vi ock undfått arfslott¹, förut bestämda därtill efter hans uppsåt, som verkar allting efter sin viljas råd,

¹ Rom. 8: 17. Kol. 1: 12.

12. på det att vi skola vara hans härlighet till lof, vi som tillförene hoppades på Kristus.

13. I honom hafven ock I, sedan I hafven hört sanningens ord, som är eder frälsnings evangelium, och sedan I nu ock ären komna till tro, blifvit beseglade med löftets Helige Ande¹,

¹ Rom. 8: 15, 16. 2 Kor. 5: 5. Ef. 4: 30.

14. hvilken är en underpant¹ på vårt arf, till förvissning om hans egendoms förlossning², hans härlighet till pris.

¹ 2 Kor. 1: 22. Rom. 8: 23. ² 5 Mos. 7: 6.

15. Därföre hafver ock jag, sedan jag hafver hört om den tro, som I hafven i Herren Jesus, och om eder kärlek till alla heliga,

16. icke upphört att tacka Gud för eder, när jag tänker på eder i mina böner¹,

¹ Rom. 1: 9. Fil. 1: 3. ¹ Tess. 1: 2. ² Tess. 1: 3.

17. bedjande, att vår Herres, Jesu Kristi, Gud, härlighetens Fader, ville gifva eder visdomens och uppenbarelsens Ande till sin kunskap,

18. och upplysa edert förstånds ögon, så att I kunnen förstå, hvilket hopp det är, hvartill han hafver kallat eder, och huru rik hans arfs härlighet är ibland de heliga.

19. och huru öfversvinneligen stor hans makt är på oss, som tro, efter hans mäktiga starkhets verkan¹,

¹ Kol. 2: 12.

20. hvilken han verkade i Kristus, då han uppväckte honom ifrån de döda¹, och satte honom på sin hög-
ra sida i den himmelska världen²,
¹ Ap. G. 2: 25, 32. ² Ps. 110: 1. 1 Kor. 15: 25. Kol. 3: 1. Ebr. 1: 3. 1 Petr. 3: 22.

21. öfver alla förstädömen och väldigheter och makter och herradömen och öfver allt, som nämnas kan¹, icke allenast i denna världen, utan ock i den tillkommande.

¹ Fil. 2: 9. Kol. 2: 10.

22. Ja, allting lade han under hans fötter¹, och gaf honom till ett hufvud öfver allting² åt församlingen,

¹ Ps. 8: 7. ² Ef. 4: 15, kap. 5: 23. Kol. 1: 18.

23. hvilken är hans kropp, uppfyllt af honom, som uppfyller allt i alla.

2 Kapitel.

Gud hafver ock gjort dem, då de voro döda i synden och af naturen vredens barn, såväl som andra lefvande tillika med Kristus, v. 1. och insatt dem i den himmelska världen, v. 4. Och det af nåd och icke efter nagon förtjänst, v. 8. På grund häraf förmanar aposteln dem sedan att tänka på, uti hvilket eländigt tillstånd de förut hade varit, v. 11. Och till hvilken härlighet de nu hade kommit, da de nämligen hade blifvit ett med Guds folk och hade bekommit frid och fri tillgång till honom såsom hans eget husfolk, v. 13.

Också eder hafver han gjort lefvande, da I voren döda genom de öfverträdelser och synder¹,

¹ Kol. 2: 13.

2. uti hvilka I fordöm vandraren, efter denna världs och tidsälders sätt, följande fursten¹ öfver luftens härsmakt, den andemakt, som nu verkar uti olrons barn²,

¹ Joh. 14: 30. ² Kol. 3: 6, 7.

3. ibland hvilka vi ock alla fordöm vandrade uti vårt köotts begärelser, och gjorde hvad köttet och sinnet lyst; och vi voro af naturen vredens barn, såsom ock de andra.

4. Men Gud, som är rik¹ i barmhärtighet, hafver för den stora kärleks skull, hvarmed han hafver älskat oss,

¹ Rom. 10: 12.

5. gjort också oss, som voro döda i synderna¹, lefvande tillika med² Kristus — af nåd ären I frälsta —

¹ Rom. 5: 6, 8, 10, ² kap. 6: 4, kap. 8: 11. Kol. 2: 12, 13, kap. 3: 1, 3.

6. och hafver uppväckt oss med honom och satt oss med honom i den himmelska världen, i Kristus Jesus,

7. på det att han i tillkommande tider skulle bevisa sin nåds öfversinneliga rikedom, genom sin godhet mot oss i Kristus Jesus.

8. Ty af nåden¹ ären I frälsta genom tron — och det icke af eder, Guds gåfva är det —

¹ Rom. 3: 24, kap. 4: 16. Tit. 3: 5.

9. icke af gärningar, på det att ingen skall berömma sig¹.

¹ Rom. 3: 20, 27, kap. 4: 2, kap. 9: 11, kap. 11: 6. 1 Kor. 1: 29, 30. 2 Tim. 1: 9.

10. Ty vi äro hans verk¹, skapade i Kristus Jesus till goda gärningar, hvilka Gud tillförene hafver beredd², för att vi skola vandra uti dem.

¹ Ps. 100: 3. Es. 29: 23. ² Ef. 1: 4, kap. 4: 21. Tit. 2: 14.

11. Därföre tänken därpå, att I, som fordöm efter köttet hafven varit hedningar¹, och blefven kallade oomskurna af dem som kallas omskurna efter den omskärelse, som med händer sker på köttet,

¹ 1 Kor. 12: 2. Ef. 5: 8. Kol. 1: 21.

12. att I på den tiden voren utan Kristus, utestängda från medborgarskap¹ i Israel och främmande för löftets förbund, utan hopp och utan Gud i världen. ¹Rom. 9: 4.

13. Men nu hafven I, som fordom voren fjärran, uti Kristus Jesus kommit nära, genom Kristi blod.

14. Ty han är vår frid, han som af de båda hafver gjort ett¹ och hafver nedbrutit afbalkningens skiljemur, i det att han igenom sitt kött borttog ovänskapen²,

¹Joh. 10: 16. ²Ap. G. 10: 36. Rom. 5: 1. Kol. 1: 20.

15. då han tillintetgjorde lagen med dess hud och stadgar¹, på det att han skulle af de två i sig skapa en enda ny² människa och så bereda frid, ¹Kol. 2: 14. ²2 Kor. 5: 17. Gal. 6: 15.

16. och på det att han skulle försona dem båda med Gud uti en kropp genom korset, då han i sin person dödade ovänskapen¹.

¹Rom. 6: 6, kap. 8: 3. Kol. 1: 20.

17. Och han är kommen och hafver igenom evangelium bådadt eder frid, I som fjärran voren; så ock dem som voro nära¹. ¹Es. 57: 19.

18. Ty genom honom hafva vi båda uti en och samme Ande tillträde¹ till Fadern.

¹Joh. 10: 9, kap. 14: 6. Rom. 5: 2. Ef. 3: 12. Ebr. 4: 16, kap. 10: 19, 20.

19. Så ären I icke numera gäster och främlingar, utan medborgare med de heliga och Guds husfolk¹,

¹Fil. 3: 20. Ebr. 12: 22, 23.

20. uppbyggda¹ på apostlarnas och profeternas grund², där Jesus Kristus är hörnstenen³,

¹1 Kor. 3: 10, 11. ²Upp. 21: 14. ³Ps. 118: 22. Es. 28: 16. Matt. 16: 18. 1 Petr. 2: 4.

21. på hvilken hela byggningen tillhopafogad växer till ett heligt tempel¹ i Herren,

¹1 Kor. 3: 17, kap. 6: 19. 2 Kor. 6: 16.

22. på hvilken ock I tillika med de andra varden uppbyggda till en Guds boning¹ i Anden. ¹1 Petr. 2: 5.

3 Kapitel.

Aposteln berättar, att han är fången därför, att han predikade detta, v. 1. Han, hvilken af Gud hade fått sig det ämbetet betrod, att han skulle predika detta, nämligen den länge fördolda och nu uppenbarade hemligheten, att hedningarna ock skulle vara delaktiga af den nåd, som var utlofvad i Kristus Jesus, v. 2. Därföre manar han dem att icke uppgifvas för hans lidandes skull, v. 13. Och beder åter, att Gud må styrka och förkofra dem uti denna tro och kunskap samt uti alla andliga gåfvor, v. 14. Sluttar så med en tacksägelse till Gud, v. 20.

Fördenskull böjer jag Paulus, som är Kristi Jesu fånge¹, mina knän för eder, I hedningar —

¹Ap. G. 21: 33. Ef. 4: 1. Fil. 1: 7, 13, 16. Kol. 4: 3. Filem. v. 1.

2. om I eljest hafven hört om ordningen vid den Guds nåd, som är mig gifven för eder del¹,

¹Ap. G. 9: 15, kap. 13: 2. 1 Kor. 4: 1.

3. nämligen att denna hemlighet¹ genom uppenbarelse² blef mig kungjord, såsom jag tillföre korteligen hafver skrivit.

¹Ef. 1: 9, 10. Kol. 1: 26. ²Ap. G. 22: 17, 21, kap. 26: 16, 17. Gal. 1: 11, 12.

4. Och när I läsen detta, kunnen I märka min insikt i Kristi hemlighet,

5. hvilken under förgångna släkten icke blef kungjord för människors barn, såsom den nu genom

Anden¹ hafver blifvit uppenbarad för hans heliga apostlar och profeter,

¹ Ap. G. 10: 28.

6. nämligen att hedningarna äro medarfvingar och höra till samma kropp och äro med oss delaktiga¹ i hans löfte i Kristus, genom evangelium,

¹ Gal. 3: 14. Ef. 2: 15, 16.

7. hvars tjänare jag är vorden efter den gåfva af Guds nåd, som blef mig gifven¹ efter hans krafts verkan.

¹ Rom. 1: 5.

8. Mig, som är den allra ringaste¹ ibland alla heliga, blef den nåden gifven² att ibland hedningarna förkunna evangelium om Kristi outgrundliga rikedom,

¹ 1 Kor. 15: 9. Gal. 1: 16, kap. 2: 8. 1 Tim. 1: 13, 15, ² kap. 2: 7. 2 Tim. 1: 11.

9. och i ljuset frambara¹ för hvar man, hurudan delaktigheten är i den hemlighet², som ifrån evighet hafver varit fördold i Gud, som hafver skapat allting genom Jesus Kristus³,

¹ 2 Tim. 1: 10. Tit. 1: 2, 3. 1 Petr. 1: 20.

² Rom. 16: 25. ³ Joh. 1: 3. Kol. 1: 16.

Ebr. 1: 2.

10. på det att nu Guds mångfaldiga vishet genom församlingen skulle varda kunnig för förstadömena och väldigheterna i den himmelska världen,

11. enligt det uppsåt ifrån världens begynnelse, hvilket han hafver utfört i Kristus Jesus, vår Herre.

12. Och i honom hafva vi vår frimodighet och kunna med förtröstan träda fram¹, genom tron på honom.

¹ Joh. 10: 9, kap. 14: 6. Rom. 5: 2. Ef.

2: 18. Ebr. 4: 16, kap. 10: 19, 20.

13. Därföre beder jag, att I icke uppgifvens för mina bedröfvellers

skull, som jag lider för eder; de äro eder till pris¹.

¹ Fil. 1: 14. Kol. 1: 24. 1 Tess. 3: 3.

14. Fördenskull böjer jag mina knän för vår Herres, Jesu Kristi, fader,

15. honom från hvilken allt hvad fader heter i himmelen och på jorden hafver sitt namn,

16. och beder, att han efter sin härlighets rikedom ville gifva eder, att I genom hans Ande varden starka¹ till den invärtes människan²,

¹ Ef. 6: 10. ² 2 Kor. 4: 16.

17. att Kristus genom tron må bo i edra hjärtan, och att I mån vara rotade och grundade i kärleken¹,

¹ Kol. 2: 7.

18. så att I med alla de heliga förman begripa, hvad bredden och längden och djupet och höjden är,

19. och därmed lära känna Kristi kärlek, som öfvergår all kunskap, på det att I man varda uppfyllda af all Guds fullhet.

20. Men honom, som förmår göra mer, ja, vida mer än allt det vi bedja eller tänka, efter den kraft, som verkar i oss,

21. honom vare ära i församlingen genom Kristus Jesus i alla släkten ifrån evighet till evighet. Amen.

4 Kapitel.

På grund häraf förmanar aposteln dem ytterligare, först att vandra värdigt sin kallelse, i synnerhet att genom ödmjukhet, saktmodighet och tålmodighet besflita sig om en kristlig enighet, v. 1. Ty därför hade Kristus uppfarit till himmelen och hade gifvit människorna olika gåfvor och ämbeten, att de med dem skulle

tjäna hvarandra till hans kropps uppbyggelse, v. 7. Därjämte taga sig till vara för sitt förra hedniska lefverne och föra ett nytt lefverne i Kristus Jesus, v. 17.

Så förmanar jag nu eder, jag som är en fånge¹ i Herren, att vandra värdigt den kallelse, hvarmed I hafven blifvit kallade²,

¹ Ef. 3: 1. ² 1 Mos. 17: 1. 1 Kor. 7: 20. Fil. 1: 27. Kol. 1: 10. 1 Tess. 2: 12.

2. med all ödmjukhet och saktmodighet, med tålmod, fördragande hvarandra i kärlek¹,

¹ Kol. 1: 11, kap. 3: 12. 1 Tess. 5: 14.

3. vinnläggande eder om att bevara Andens enhet genom fridens band:

4. en kropp¹ och en Ande², såsom I ock ären kallade uti ett och samma eder kallelse hopp,

¹ Rom. 12: 5, 10. Ef. 2: 16. ² 1 Kor. 12: 4, 11.

5. en Herre¹, en tro, ett dop, en Gud och allas Fader²,

¹ 1 Kor. 12: 5. ² Mal. 2: 10. 1 Kor. 8: 4, 6, kap. 12: 6.

6. hvilken är öfver alla, genom alla och i eder alla.

7. Men åt hvar och en af oss är nåden gifven efter Kristi gåfvas mått¹.

¹ Rom. 12: 3, 6. 1 Kor. 12: 11.

8. Därföre säger han: Han hafver uppfarit i höjden, han hafver tagit fångar¹, och han hafver gifvit människorna gåfvor.

¹ Ps. 68: 19. Kol. 2: 15.

9. Men detta: han hafver uppfarit¹, hvad är det annat, än att han först for hit ned till jordens lägre rum?

¹ Joh. 3: 13, kap. 6: 62.

10. Den som nedfor, han är ock den som uppfor öfver alla himlar¹, på det han skulle uppfylla allting.

¹ Ap. G. 2: 33.

11. Han hafver ock satt somliga till apostlar, somliga till profeter, somliga till evangelister¹, somliga till herdar och lärare²,

¹ Ap. G. 21: 8. 2 Tim. 4: 5. ² Rom. 12: 7. 1 Kor. 12: 28.

12. på det att de heliga skola vara skickliga till tjänandets verk¹, till att uppbygga Kristi kropp,

¹ Ef. 1: 23. Kol. 1: 24.

13. till dess att vi alla komma till enheten i tron och i Guds Sons kunskap, till en mans mognad och till Kristi fullhets åldersmätt.

14. Så vill han, att vi icke mer skola vara barn¹, icke låta oss kastas och drifvas omkring af hvarje lärdomsväder², vid människornas bedrägliga spel och illfundighet, hvarmed de främja villfarelsens ränker,

¹ 1 Kor. 14: 20. ² Ebr. 13: 9.

15. utan hålla oss till sanningen och uti alla stycken i kärlek växa upp till honom, som är hufvudet¹, Kristus.

¹ Ef. 1: 22, kap. 5: 23.

16. Ty från honom vinner hela kroppen sin tillväxt, till sin egen uppbyggelse i kärlek, i det att den sammanfogas och sammanhålles genom understödet af hvar led¹, efter den kraft, som är hvar del tillmätt.

¹ Rom. 12: 5. 1 Kor. 12: 27.

17. Så säger jag nu och betygar i Herren, att I icke mer skolen vandra, såsom de andra hedningarna vandra i sitt sinnes fäfänglighet,

18. hvilka äro förmörkade till förståndet och bortkomna från det lif, som är af Gud, för den okunnighets skull, som råder hos dem, för deras hjärtas förstockelses skull¹.

¹ Ef. 2: 12. 1 Tess. 4: 5.

19. Ty, sedan de hafva blifvit försoffade, hängifva de sig at lösaktighet¹ till att i girighet bedrifva all orenlighet. ¹Rom. 1: 24, 26.

20. Men I hafven icke så blifvit undervisade om Kristus,

21. om I annars hafven hört om honom och blifvit undervisade uti honom, såsom sanning är i Jesus,

22. nämligen att aflägga den gamla människan, med hvilken I fordom umgingens och som genom bedrägliga lustar fördärfvar sig¹,

¹Rom. 6: 6. Ef. 2: 2, 3. Kol. 2: 11, kap. 3: 9. Ebr. 12: 1. 1 Petr. 2: 1, kap. 4: 2.

23. och att förnyas i edert sinnes Ande¹,

¹Rom. 6: 4, kap. 12: 2.

24. och ikläda eder den nya människan, som är skapad efter Gud i sanningens rättfärdighet och helighet¹.

¹2 Kor. 5: 17. Kol. 3: 10.

25. Därföre, läggen bort lögnen och talen sanningen¹, hvar och en med sin nästa, eftersom vi äro hvarandras lemmar².

¹Sak. 8: 16. 1 Petr. 2: 1. ²Rom. 12: 5.

26. Vredgens, men synden icke¹, låten icke solen gå ned öfver eder vrede.

¹Ps. 4: 5.

27. Gifven icke heller djäfvulen rum¹.

¹1 Petr. 5: 9. Jak. 4: 7.

28. Den som hafver stulit, han stjäle icke mer, utan arbete¹ hellre med sina händer, verkande hvad godt är, på det att han må hafva något att dela med sig åt den som är i behof.

¹Ap. G. 20: 34. 1 Tess. 4: 11. 2 Tess. 3: 8, 12.

29. Intet ohöfviskt¹ tal gånge utur eder mun, utan allenast det som är nyttigt² till uppbyggelse, där det be-

höfves, så att det må lända dem, som höra, till välsignelse.

¹Matt. 12: 36. Ef. 5: 3, 4. ²Kol. 3: 16.

30. Och bedröfvnen icke Guds Helige Ande¹, med hvilken I hafven blifvit beseglade² till förlossningens dag³.

¹Es. 7: 13, kap. 63: 10. ²2 Kor. 1: 22, kap. 5: 5. Ef. 1: 13, 14. ³Rom. 8: 16, 28.

31. All bitterhet och häftighet och vrede och skriande och smädande vare fjärran ifrån eder, så ock all ondska.

32. Men varen mot hvarandra vänliga och barmhärtiga¹, och förlåten den ene den andre, såsom ock Gud i Kristus hafver förlåtit eder².

¹Kol. 3: 12, 13. ²Matt. 6: 14. Marc. 11: 25.

5 Kapitlet.

Aposteln förmanar dem vidare först i allmänhet till ett kristligt lefverne och sedan till öfvet af vissa dygder och till undflyende af vissa laster och odygder, v. 1. Sedan undervisar han dem i synnerhet om huru gifta män och kvinnor skola förhålla sig emot hvarandra, efter Kristi och hans församlings exempel, v. 22.

Så varen nu Guds efterföljare, såsom hans älskade barn¹,

¹Matt. 5: 45, 48. Luc. 6: 36.

2. och vandren i kärlek, såsom ock Kristus hafver älskat oss¹, och utgifvit sig själf för oss till gåfva och offer², Gud till en välbehaglig lukt.

¹Joh. 13: 34, kap. 15: 12. 1 Tess. 4: 9. 1 Joh. 3: 11, 23, kap. 4: 20. ²Gal. 2: 20.

Ebr. 8: 3, kap. 9: 14. 1 Petr. 3: 18.

3. Boleri och all orenhet eller girighet må ibland eder icke ens varda nämnda¹, såsom det anstår heliga,

¹Ef. 4: 29.

4. ej heller skamliga ord eller dåraktigt tal eller gyckel, hvilket icke höfves¹, utan hellre tacksägelse.

¹ Marc. 7: 21. Gal. 5: 19.

5. Ty det skolen I veta, att ingen bolare eller oren eller girig — hvilken är en afgudadyrkare¹ — hafver arfvedel uti Kristi och Guds rike².

¹ Kol. 3: 5. ² 1 Kor. 6: 9, 10. Upp. 22: 15.

6. Låten ingen bedraga¹ eder med fåfånga ord, ty för sådana synder kommer Guds vrede öfver otrons barn².

¹ Jer. 29: 8. Matt. 24: 4. Marc. 13: 5.

Luc. 21: 8. 2 Tess. 2: 3. ² Rom. 1: 18.

Kol. 3: 6.

7. Därföre, hafven ingen gemenskap med dem.

8. Ty I voren fordom mörker, men nu ären I ljus i Herren²; vanden såsom ljusets barn² —

¹ 2 Kor. 3: 18. 1 Tess. 1: 9. ² Joh. 12: 36.

9. ty Andens frukt¹ består uti all godhet och rättfärdighet och sanning —

¹ Gal. 5: 22.

10. och pröfven, hvad Herren täckeligt är¹.

¹ Rom. 12: 2.

11. Och hafven ingen delaktighet¹ i mörkrets ofrukbara gärningar², utan bestraffen dem hellre.

¹ Matt. 18: 17. 2 Kor. 6: 14. 2 Tess. 3: 14.

² Rom. 13: 12. 1 Kor. 5: 8, kap. 10: 20.

Ebr. 9: 14.

12. Ty hvad af sådana människor i hemlighet föröfvas, det är skamligt till och med att tala om.

13. Men allt detta varder, när det bestraffas, uppenbaradt af ljuset, ty allt, som varder uppenbart, är ljus¹.

¹ Joh. 3: 20, 21.

14. Därföre säger han: **Vakna upp, du som sofver¹, och ståt upp²**

ifrån de döda³, så skall Kristus lysa öfver dig.

¹ Rom. 13: 11. ² Es. 60: 1. 1 Kor. 15: 34.

Kol. 3: 1. ³ Rom. 6: 4, 5, kap. 13: 11.

Ef. 2: 5.

15. Så sen nu till, att I vanden visligen: icke såsom ovisa, utan såsom visa¹,

¹ Kol. 4: 5.

16. köpande tiden, ty dagarna äro onda.

17. Därföre, varen icke oförståndiga, utan förstån hvad Herrens vilja är¹.

¹ Rom. 12: 2.

18. Och dricken eder icke druckna af vin¹, hvaraf ett oskickligt väsende kommer, utan uppfyllens af Anden,

¹ Ords. 20: 1, kap. 23: 29, 30. Es. 5: 11,

22. Luc. 21: 34.

19. talande till hvarandra i psalmer och lofsånger och andliga visor, sjungande och spelande till Herrens ära uti edra hjärtan¹,

¹ Kol. 3: 16.

20. alltid tackande Gud och Fadern för allt uti vår Herres, Jesu Kristi, namn¹,

¹ Kol. 3: 17. 1 Tess. 5: 17. Ebr. 13: 15.

1 Petr. 2: 5.

21. underdåniga hvarandra¹ i Guds räddhåga.

¹ 1 Petr. 5: 5.

22. I hustrur, varen edra män underdåniga¹, såsom I ären underdåniga Herren.

¹ 1 Mos. 3: 16. 1 Kor. 14: 34. Kol. 3: 18.

Tit. 2: 5. 1 Petr. 3: 1.

23. Ty mannen är hustruns hufvud, såsom ock Kristus är församlingens hufvud¹, och han är ock sin kropps Frälsare.

¹ Rom. 12: 5. 1 Kor. 11: 3, kap. 12: 27.

Ef. 1: 22, kap. 4: 12, 15. Kol. 1: 18, 24.

24. Säsom nu församlingen är underdanig Kristus, så skola ock hustrurna uti allting vara sina män underdaniga.

25. I män, älsken edra hustrur¹, säsom ock Kristus hafver älskat församlingen, och utgifvit sig själf för henne²,

¹ Kol. 3: 19. 1 Petr. 3: 7. ² Gal. 1: 4.

26. på det att han skulle helga henne, sedan han hafver renat henne i vattnets bad, genom ordet¹,

¹ Joh. 3: 5. Tit. 3: 5. 1 Petr. 3: 21.

27. för att ställa fram församlingen inför sig själf härlig, utan fläck och skrynka¹ eller annat sådant, utan fastmer helig och ostrafflig.

¹ Högv. 4: 7. Ef. 1: 4. Kol. 1: 22.

28. Så äro ock männen pliktiga att älska sina hustrur säsom sina egna kroppar. Den som älskar sin hustru, han älskar sig själf.

29. Ty ingen hafver någonsin hatat sitt eget kött, utan fast hellre närer och omhuldar man det, säsom ock Herren gör med församlingen.

30. Ty vi äro lemmar af hans kropp¹, af hans kött och af hans ben.

¹ 1 Kor. 6: 15.

31. Fördenskull skall en man öfvergifva sin fader och sin moder och hålla sig till sin hustru, och de tu skola varda ett kött¹.

¹ 1 Mos. 2: 24. Matt. 19: 5. Marc. 10: 7.

1 Kor. 6: 16.

32. Denna hendlighet är stor; jag talar om Kristus och församlingen.

33. Dock må jämväl hvar och en af eder älska sin hustru säsom sig själf; men hustrun hafve sin man i vördnad.

6 Kapitlet.

Aposteln lärer och framställer vidare förmaningar, huru barn skola förhålla sig emot sina föräldrar, och föräldrarna emot sina barn, v. 1. Likaledes, huru tjänare skola ställa sig emot sina herrar, och herrarna emot sina tjänare, v. 5. Sedan i allmänhet, huru hvar och en skall rusta sig emot djäfvulen och hans anlopp med den andliga vapenrustningen, v. 10. Sist beder han om deras förbön till Gud, att han må frimodigt predika Kristi evangelium, v. 18. Säger sig hafva sändt Tykikus för att underrätta dem om sin ställning, v. 21. Och bjuder dem därmed farväl, v. 23.

I barn, varen edra föräldrar lydiga i Herren, ty detta är rätt¹.

¹ Kol. 3: 20.

2. Hedra din fader och din moder¹, — hvilket är det första bud, som hafver löfte med sig —

¹ 2 Mos. 20: 12. 5 Mos. 5: 16. Syr. 3: 9. Matt. 15: 4. Marc. 7: 10.

3. på det att dig skall väl gå, och du må länge lefva på jorden.

4. Och I fäder, reten¹ icke edra barn till vrede, utan uppfostren dem i tukt och Herrens förmaning².

¹ Kol. 3: 21. ² 5 Mos. 6: 7, 20. Ps. 78: 4. Ords. 29: 17.

5. I tjänare, varen edra lekamliga herrar¹ lydiga, med räddhåga och bäfvan i edert hjärtas enfald, säsom gällde det Kristus,

¹ Kol. 3: 22. 1 Tim. 6: 1. Tit. 2: 9.

6. icke med ögontjänst, säsom för att behaga människor, utan säsom Kristi tjänare, görande det Gud vill, utaf hjärtat;

7. och gören eder tjänst med villighet, säsom tjänaden I Herren och icke människor,

8. vetande, att hvad godt hvar och en gör, det skall han få igen af Herren¹, ehvad han är träl eller fri.

¹ Rom. 2: 6. 2 Kor. 5: 10.

9. Och I herrar, gören ock detsamma emot dem, och läggen bort alla hårda ord, vetande, att ock eder Herre är i himmelen, och att hos honom är intet anseende till personen¹.

¹ 5 Mos. 10: 17. 2 Krön. 19: 7. Vish. 6: 7. Syr. 35: 15. Ap. G. 10: 34. Rom. 2: 11.

Gal. 2: 6. Kol. 3: 25. 1 Petr. 1: 17.

10. Slutligen, käre bröder, varen starka i Herren och i hans starkhets makt.

11. Ikläden eder hela Guds vapenrustning¹, på det att I mån kunna stå emot djäfulvens listiga anlopp.

¹ Rom. 13: 12. 2 Kor. 6: 7. Kol. 3: 12. 1 Tess. 5: 8.

12. Ty vi hafva icke strid emot kött och blod, utan emot furstar och väldigheter, emot världshärskare, som regera i denna världens mörker¹, emot onskans andemakter i himlarymderna.

¹ Ef. 2: 2.

13. Därföre, tagen på eder hela Guds vapenrustning¹, på det att I mån hålla stånd på den onda dagen, allting väl uträtta och blifva bestående.

¹ 2 Kor. 10: 4.

14. Så stån nu omgjordade kring edra länder med sanningen¹ och iklädda rättfärdighetens pansar,

¹ Es. 11: 5. Luc. 12: 35. 1 Petr. 1: 13.

15. och skodda om fötterna med redobogenhet för fridens evangelium.

16. Men till allt detta tagen trons sköld, med hvilken I kunnen utsläcka alla den ondes glödande pilar.

17. Och tagen på eder frälsningens hjälm¹, och Andens svärd², som är Guds ord, ¹ Es. 59: 17. ² Ebr. 4: 12.

18. under ständig åkallan och bön, alltid bedjande i Anden och fördenskull vakande med all ihärdighet och bön för alla heliga¹.

¹ Marc. 13: 33. Luc. 18: 1. Rom. 12: 12. Kol. 4: 2. 1 Tess. 5: 17.

19. Bedjen ock för mig, att när jag öppnar min mun, ord måtte gifvas mig till att med frimodighet¹ kungöra evangelii hemlighet,

¹ Ap. G. 4: 29. Kol. 4: 3. 2 Tess. 3: 1.

20. för hvars skull jag är ett sändebud¹ i bojor², så att jag må frimodigt tala därom, såsom jag bör tala. ¹ 2 Kor. 5: 20. ² Ap. G. 28: 20.

21. Men på det att ock I mån veta, huru det står till med mig och huru det går mig, skall Tykikus¹, min älskade broder och trogne tjänare i Herren, underrätta eder om allt.

¹ Kol. 4: 7.

22. Honom sänder jag till eder¹, just för att I skolen få veta, huru det står till med oss, och för att han skall trösta edra hjärtan.

¹ 2 Tim. 4: 12.

23. Frid vare bröderna och kärlek tillika med tro, ifrån Gud, Fadern, och Herren Jesus Kristus.

24. Nåd vare med alla, som älska vår Herre Jesus Kristus, uti ovansklighet. Amen.